

Братя Грим
Пепеляшка

Жената на един богат човек се разболяла и като усетила, че приближава сетният ѝ час, повикала до леглото единствената си дъщеричка и ѝ казала:

– Мила дъще, бъди все така послушна и добра! Аз ще бдя над тебе и ще ти помагам дори когато бъда покойница.

Склопила очи и издъхнала. Момичето ходело всеки ден на майчиния си гроб и плачело много, но останало послушно и добро.

Дошла зимата, покрил сняг като бял саван гроба. После пролетното слънце стопило снега и мъжът си взел друга жена.

Тази жена довела в къщата му две дъщери с хубави бели лица, но с грозни и черни сърца. И за клетото заварениче настанали лоши дни.

– Защо тази глупава гъска стои при нас в стаята? – рекли те веднъж. – Който иска да яде хляб, трябва да го заслужи. Марш на работа в кухнята.

Съблекли ѝ гиздавите дрешки, навлекли ѝ вехта сива престилка и нахлузили на краката ѝ дървени обувки.

– Вижте я нея, гордата царкиня, как се е натруфила! – викнали двете, разкискали се и я завели в кухнята.

Шетала тя там от зори до късна вечер. Ставала още в тъмно и се залявяла с тежка работа: носела вода, кладяла огън, готвела и миела. Отгоре на всичко сестрите я оскърбявали, както можели, подигравали ѝ се и разсипвали граха и лещата в пепелта, та да карат завареничето отново да сяда и да събира зърната повторно. Вечер, съсипана от работа, девойката лягала в пепелта край огнището, защото нямала легло. И тъй като винаги била прашна и изпоцапана, наричали я Пепеляшка.

Тръгнал веднъж бащата на някакъв панаир и попитал двете доведени дъщери какво да им донесе.

– Гиздави премени – рекла едната.

– Бисери и драгоценни камъни – обадила се втората.

– Ами какво искаш ти, Пепеляшке? – попитал бащата.

– Татко, като потеглиш отново назад за у дома, откърши ми първата вейка, която те шибне по шапката.

Купил той за двете доведени дъщери гиздави премени, бисери и драгоценни камъни, а на връщане, като минавал през един зелен гъсталак, една леска го шибнала по шапката. Откършил той вейката и я взел със себе си. Като се върнал у дома, дал на доведените дъщери, каквото били си пожелали, а на Пепеляшка дал лесковата вейка.

Поблагодарила му Пепеляшка, отишла на майчиния си гроб, забола вейката в пръстта и плакала, плакала тъй дълго, че сълзите, които се

ронели от очите ѝ, полели обилно вейката. Израсла вейката и станала хубаво дърво. Пепеляшка отивала по три пъти всеки ден, сядала под дървото и всеки път на дървото кацало едно бяло птиче. Щом Пепеляшка изричала някакво желание, птичето ѝ пускало, каквото си била пожелала.

Случило се веднъж, че царят устройвал празненство, което щяло да продължи три дни, и поканил всички хубави девойки от цялата страна, та синът му да си избере невеста между тях. Щом узнали, че ще отидат и те, двете доведени сестри се развеселили, повикали Пепеляшка и рекли:

– Вчеши ни косите, изчеткай ни обувките и затегни токичките! Отиваме на сватба в царския дворец.

Покорила се Пепеляшка, но заплакала, защото много ѝ се искало да потанцува и тя. Помолила мащехата да я пусне, но мащехата викнала:

– Ти ли да отидеш на празненството, Пепеляшке? Ти, дето си толкова прашна и изпоцапана!

Но тъй като Пепеляшка не престанала да я моли, тя накрая рекла:

– Разсипала съм една паница леща в пепелта. Ако за два часа събереш лещата, ще отидеш и ти.

Излязла Пепеляшка през задната врата в градинката и викнала:

– Гълъбчета, гургулички и всички птички под свода небесен, елате да ми помогнете да събера лещата!

Хубави зърна в паничката,
лоши в гушката на птичката.

Тозчас през кухненския прозорец влетели две бели гълъбчета, после гургулички, а накрая запърполили на орляци всички птички под свода небесен и накацали край пепелта. Закимали гълъбчетата с главиците си и почнали: клъв, клъв, клъв – след тях и останалите: клъв, клъв, клъв – и събрали всички хубави зърна в паницата. Минал не минал дори час, свършили те работа и излетели пак навън.

Занесло радостно момичето паницата на мащехата и си мислело, че тя ще го пусне да отиде на бала. Но мащехата рекла:

– Не може, Пепеляшке, ти нямаш хубава премяна и не умееш да танцуваш, всички ще ти се смеят.

Разплакало се момичето и тогава мащехата рекла:

– Ако за един час събереш две пълни паници леща от пепелта, ще отидеш и ти.

Мислела си, че това било вече невъзможно. Разсипала две пълни паници леща в пепелта, но Пепеляшка пак излязла през задната врата в

градината и викнала:

– Гълъбчета, гургулички и всички птички под свода небесен, елате да ми помогнете да събера лещата!

Хубави зърна в паничката,
лоши в гушката на птичката.

Тозчас през кухненския прозорец влетели две бели гълъбчета, после гургулички, а накрая запърполили на орляци всички птички под свода небесен и накацали край пепелта. Закимали гълъбчетата с главичите си и почнали: клъв, клъв, клъв – след тях и останалите: клъв, клъв, клъв – и събрали всички хубави зърна в паниците. Минал не минал дори половин час, свършили те работа и излетели пак навън.

Занесло радостно момичето паниците на мащехата и си мислело, че тя ще го пусне да отиде на празненството. Но мащехата рекла:

– Всичко е напусто. Няма да отидеш, защото нямаш хубава премяна и не умееш да танцуваш. Само ще ни посрамиш.

Обърнала му гръб и бързо-бързо излязла с двете си горделиви дъщери.

Тъй като сега в къщи нямало никого, Пепеляшка отишла на майчиния си гроб под леската и викнала:

– Разклати се дръвче, разклати и за миг със сребро и със злато ме покрий от глава до пети, та да ида и аз във палата!

Пуснало тозчас птичето отгоре сърмошита премяна и пантофки, извезани с коприна и сребро. Облякла Пепеляшка веднага премяната и отишла на бала. Ала сестрите и мащехата не я познали и мислели, че е някоя непозната царкиня – толкова хубава била в сърмошитата премяна. За Пепеляшка съвсем не им минавало през ума – мислели, че тя седи сред мръсотията и събира лещата в пепелта. Царският син пресрещнал хубавицата, уловил я за ръка и двамата затанцували. После той не пожелал да танцува с някоя друга, затова не пуснал вече ръката ѝ и щом дойдел някой друг да я покани за танц, отговарял:

– Аз ще танцувам с нея.

Танцувала Пепеляшка до полунощ и решила да се прибере у дома. Но царският син рекъл:

– Ще дойда да те изпратя.

Искал да разбере чия дъщеря е хубавата девойка. Ала пред къщи тя се отскубнала от него и се скрила в гълъбарника.

Почакал царският син, докато дошъл баща ѝ. Царският син му рекъл, че непознатата девойка се скрила в гълъбарника. Бащата помислил, че може да е била Пепеляшка. Донесли му брадва и кирка и той разбил

гълбарника, но вътре не намерили никого. И когато влезли в кухнята, видели Пепеляшка с изпоцапаната си престилка, легнала край пепелта, а над огнището мъждукало кандило. Защото Пепеляшка била скочила бързо от задната страна на гълбарника и изтичала при леската, съблякла там хубавата премяна и я оставила на гроба. Прибрало я птичето, а Пепеляшка облякла сивата си престилка и легнала край пепелта в кухнята.

На другия ден, когато празненството наченало отново и родителите и доведените дъщери пак излезли, Пепеляшка отишла при леската и рекла:

– Разклати се дръвче, разклати и за миг със сребро и със злато ме покрий от глава до пети, та да ида и аз във палата!

Пуснало тозчас птичето отгоре друга премяна – много по-разкошна от първата. И когато облечена в нея, Пепеляшка се явила на бала, всеки се удивил на хубостта ѝ. Ала царският син я чакал да дойде, уловил я веднага за ръка и двамата танцували все заедно. Щом дойдели да я поканят други, той отговарял:

– Аз ще танцувам с нея.

Свечерило се, тръгнала си тя и царският син я проследил – искал да види в коя къща ще влезе, но тя побягнала и се скрила в градината зад къщата. Там имало едно хубаво високо дърво, отрупано с чудесни круши. Покатерила се Пепеляшка на него пъргава като катеричка, скрила се в клоните и царският син не разбрал къде се е дянала. Но почакал, дока-то се прибере бащата, и му рекъл:

– Непознатата девойка побягна и ми се струва, че се покатери на крушата.

„Да не е била Пепеляшка?“ – помислил си бащата.

Пратил да му донесат брадвата и повалил дървото, но на него нямало никого.

А щом влезли в кухнята, Пепеляшка лежала като всеки друг път в пепелта. Тя била скочила от дървото отзад, занесла пак хубавата рокля на птичето в леската и облякла сивата си престилка.

На третия ден, след като родителите и сестрите излезли, Пепеляшка отишла пак на майчиния си гроб и рекла на дръвчето:

– Разклати се дръвче, разклати и за миг със сребро и със злато ме покрий от глава до пети, та да ида и аз във палата!

Пуснало птичето сега друга премяна, още по-разкошна и по-блестяща от предишните две, а пантофките били цели златни. Като пристигнала в тая премяна на празненството, всички така се възхитили, че просто

онемели. Царският син танцувал само с нея и щом я поканел друг, отговарял:

– Аз ще танцувам с нея.

Свечерило се, тръгнала си Пепеляшка и царският син поискал да я изпрати, но тя побягнала тъй бързо, че той не могъл да я последва. Ала царският син си послужил с хитрост – бил накарал да намажат всички стъпала на стълбата с катран, и като припкала Пепеляшка по стълбата, лявата ѝ пантофка се залепила и останала там. Прибрал я царският син и я огледал – тя била тъй малка, тъй красива и цялата от злато!

Отишъл на другата заран при бащата и му рекъл:

– Ще взема за съпруга онази, чийто крак влезе в тая златна обувка.

Зарадвали се двете сестри, защото имали хубави крака.

Влязла голямата в стаята си да премери пантофката. Ала палецът не влизал – обувката била много малка за нейния крак. Майката, която стояла край нея, ѝ подала един нож и рекла:

– Отрежи си палеца! Като станеш царица, няма да ходиш пешком.

Отрязала си девойката палеца, напъхала с голяма мъка крака си в обувката, стиснала зъби, за да не издаде болката си, и отишла при царския син.

Качил я той на своя кон като годеница и тръгнали. Ала трябвало да минат покрай гроба, а там на леската били кацнали две гълъбчета и гукнали високо:

– Пантофката прекрасна е явно много тясна, та блика кръв от нея, а скромната мома остана у дома.

Погледнал тогава царският син към пантофката и видял кръвта. Обърнал коня, върнал лъжливата годеница в родителския ѝ дом и рекъл, че тя не е истинската. Накарал другата сестра да обуе пантофката.

Отишла и тя в стаята си и напъхала благополучно пръстите си в пантофката, но петата ѝ била много широка. Тогава майката ѝ подала един нож и рекла:

– Отрежи малко от петата! Като станеш царица няма вече да ходиш пешком.

Отрязала девойката малко от петата, намъкнала с голяма мъка крака си в пантофката, стиснала зъби, за да не издаде болката си, и отишла при царския син.

Качил я той на своя кон като годеница и тръгнали. Като минавали покрай леската, на нея пак били кацнали същите гълъбчета и гукнали високо:

– Пантофката прекрасна е явно много тясна, та блика кръв от нея, а

скромната мома остана у дома.

Погледнал царският син крака на годеницата и видял, че от пантофката блика кръв и от нея белите чорапи са се обагрили червено. Обърнал коня и върнал лъжливата годеница в родителския ѝ дом.

– И тази не е истинска – рекъл той. – Нямате ли друга дъщеря?

– Нямаме – отвърнал бащата. – Вярно, покойната ми жена остави една невръстна и неугледна пепеляшка, но не е възможно тя да стане ваша годеница.

Царският син поискал да я повикат, но майката рекла:

– О, не! Тя е толкова изпоцапана, че не бива да се вестява пред людски очи.

Ала той настоял да я доведат и те се видели принудени да я повикат. Измила си Пепеляшка най-напред ръцете и лицето, после отишла при царския син и му сторила поклон, а той ѝ подал златната пантофка. Седнала тя на едно ниско столче, извадила крака си от тежката дървена обувка, пхнала го в златната и тя ѝ прилепнала като излята. А когато Пепеляшка се изправила и царският син я погледнал в лицето, той познал хубавата девойка, с която танцувал, и викнал:

– Ето я истинската годеница!

Машехата и двете сестри се изплашили и пребледнели от яд. А той качил Пепеляшка на коня и препуснал веднага с нея. Като минавали покрай леската, двете бели гълъбчета гукнали високо:

– Пантофката прекрасна за нея не е тясна, та кръв сега не блика; той скромната мома отвежда у дома.

И след като изгугукали тия думи, прилетели и кацнали на раменете на Пепеляшка, едното отдясно, другото отляво, и останали там.

КРАЙ

Brüder Grimm
Aschenputtel

Източник: <http://bezmonitor.com>

Сканиране и разпознаване: Виктор, 2003

Публикация: Най-хубавите приказки на Братя Грим, издателство „Отечество“, София,
1996

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2300>]